

му дамъ образъ на корабъ, и три мѣсеца пакъ, докѣ го издѣлбаѫ и да го направиѫ като ладиѫ, която наистина само съ дѣлбѣтъ (длѣто), съ чукътъ и съ неуморното ми налеганіе ся искара. Най-послѣ като наддѣлѣхъ на всичкытѣ мѫжнотї, сдобыхъ ся съ един ладиijk, която събираще 26 души, и така доволно за мене и за товарътъ ми.

Твърдѣ много ся радувахъ като гледахъ работихъ си искаранj, и не ми оставоше сега вече друго, освѣнъ да ѿ смѣкни въ морето; но за това колко трудъ положихъ! Зехъ че уравнихъ земѣтj до морето, но напраздно ся трудихъ, защото не бы ми възможно ни да поклатихъ чѣрникътъ си, както и когато бѣхъ прѣдпрielъ да прѣмѣстихъ ладиjтj на караба.

Поискахъ послѣ да земѣ другj мѣркj много по-мѫжниj; да направиѫ сир. един вадж за да докарамъ чрѣзъ неиj морето до чѣрникътъ си, като неможахъ да смѣкни него до морето; но прѣсмѣтихъ, че трѣбаше да работи най-малко десетъ-дванадесетъ години, за да ся извѣрши една таквазъ работа, за туй напуснijh и тѣзи прѣдпрietj работj, за което ми и много дожалѣ.

Между това наченваше петата година на